

RENKLER VE HAYATLAR

- Renklere dokunabilir miyim anne?
- Çok istersen bir gün dokunursun belki...

Her gün onlarca buna benzer soru soruyordum. Neredeyse hiç olumsuz cevapla karşılaşmadım. Gözleri görmeyen her çocuk gibi anneme şiddetle bağımlı halde yaşıyordum. Onun olmama fikrini beynimde tezahür bile edemiyordum. Yüzünü göremesem de bütün hatlarını biliyordum, adeta onu yaratan benmişim gibi, her kıvrımını, sol yanağındaki gamzesini, dudağının hemen üzerindeki minik et benini... Ellerini hele, ellerini vücudumda hissedemediğim her an tedirginlik dolu bir bekleyiş başlardı içimde. Parmakları benim alfabemdi, sesi en huzur veren melodi.

Tüm insanların benim gibi olduğunu zannediyordum başlarda. Kulaklarım çok iyi duyuyor, burnum bir vakum gibi bütün kokuları içine çekiyordu. İnsan seslerine kulak verdikçe, aralarında geçen konuşmalardan, onlardan farklı olduğumu kavramaya başladım.

Görmek diye bir duyunun varlığı oldukça ilginç geliyordu. En çok renk dedikleri şeyi merak ediyordum. Masaya dokunabiliyor, müziği dinleyebiliyordum. Hatta annemle dans bile ediyorduk. Mesela nergis diye bir çiçek var, en çok onun kokusunu severdim. Dokunduğumda yaprağıyla çiçek kısmını birbirinden ayırabiliyordum da üstelik. Ama rengini her şeyden çok merak ediyordum. Neyse şu renk dedikleri şey!

Okula başlama vaktim geldiğinde ilk defa bana benzeyen onlarca çocukla bir arada olacağım için mutlu olsam da annemin sık sık yanımdan uzaklaşması daha da karanlık hale getiriyordu dünyamı. Duymayı, koklamayı, dokunmayı unutmak istiyor, koşa koşa annemi aramanın hayalini kuruyordum. Koşabilmek tam olarak nasıl bir şey, aslında hala bilemiyorum.

Yeni bilgiler edindikçe dokunma, duyma ve koklama yetim iyiden iyiye yetmeye başlıyordu. Şiir okumuştum bir gün : “ Başka türlü bir şey benim istediğim, ne ağaca benzer ne de buluta...” diyordu şair. Ağaca dokunmuşluğum olsa da bulut algılarımda bir türlü yer bulamıyordu. Pamuk şekeri gibi bir şey olduğunu söylemişti annem. Hem çok önemi de yoktu zaten. Hissediyordum, zira gözleriyle her şeyi görse de insan yine huzursuzdu, mutsuzdu. Mutlu olmak görmekle alakalı değildi, anlıyordum.

Âşık olmayı şiddetle merak etmeye başlamıştım. Okulda Barış her konuştuğunda kalp atışlarımın hızlandığını hissediyordum. Âşık olmanın böyle bir şey olduğuna karar verdim. İsmimin anlamı kadar naifti üstelik. Benim gibi o da şiir okumayı seviyordu. Zamanla daha da yakın hissetmiştim.

Bu zaman içerisinde sokakta yalnız başıma yürümeye başlamıştım. Kendi başıma var olabilmenin verdiği o güzel duygu içimde her geçen gün büyüyordu. Tabii dünyadaki herkesin görebildiğini varsayarken bizleri görmeyi unutan bir zihniyetin sunduğu yaşantıya alışmak zorundaydım. Çiçekleri koklamak, kitaplara, harflere, sözcüklere dokunmak, en önemlisi de bunları yüreğimin bir köşesinde hissedebilmek hayatı oldukça anlamlı kılıyordu. Belki de renkleri görüyor olsaydım herkes gibi benim için de sıradan olurlardı. Oysa ben onları görebilenlerden daha fazla önemsiyordum.

Annem her gün giydiklerimin renklerini tek tek söylüyordu. “Rengârenk giyinmek istiyorum anne!” diyordum. El örgüsü kırmızı atkıyı her şeyden çok seviyordum. Çiçek desenli gömleğimle koyu yeşil pantolonum birbirine çok uyuyormuş, öyle söylüyordu görenler. Paltomun yakasında daima bir kelebek figürü taşıyordum. Yolda yürürken kendimi ziyadesiyle güzel ve alımlı hissediyordum.

Liseyi bitirdikten sonra ne yapmak istediğime tam anlamıyla karar vermeliydim. Güzel öyküler yazmak istiyordum. İnsanlara karanlığın içinden bir ışık göndermek, dünyalarını güzelleştirmek, dünyamı anlatmak.

Duyabildiğim, dokunabildiğim, koklayabildiğim ve hissedebildiğim her şey birer yazma malzemesine dönüşüyor, beni bambaşka dünyalara taşıyordu. Barış'a yazdığım öykülerimi okuyordum, o daha çok şiirle ilgileniyordu, şiirlerini okuyordu bana.

Büyüyorduk ve yaşam sürprizleriyle arada şaşırtıyordu. Yıllardır Fransa'da yaşayan ablam Türkiye'ye döndüğünde çok sevinmiştim. Üstelik dünyalar sevimlisi bir oğlu olmuştu, Özgür. Ona masallar anlatıyordum her gün. Sonradan ablamın temelli geldiğini öğrendim, kocası olacak adam dövmüş. Bir de eğitim görmüş insan olacak!

Annem ve babam yaşlanıyordu. Onları kaybetme düşüncesini aklıma getirmek bile istemiyordum. Babam, hayatını benim daha kolay bir yaşam sürmem adına çalışarak geçirmişti. Başarmıştı da. Kendi başıma neredeyse görebilen bir insan kadar rahat hareket edebiliyordum. Benim durumumdaki birçok insandan şanslı olarak okula gidip eğitim almış, okuyor, hatta yazıyordum.

Babamı kaybettiğim gün karanlığın içinde sıkışmış gibiydim. İlk kez bu kadar büyük bir karanlığın içine düşmüştüm. Onun sesini duymadan yaşamaya nasıl devam edeceğimi bilemiyordum. Bu dönemde en çok Barış'la konuşuyordum. Babamdan kalan boşluğa onu oturtmaya çalışıyor olmalıydım.

Bir yıl sonra, yirmi üç yaşına girdiğim yıl, evlendik. Annem hem çok mutluydu, hem de durmadan ağlıyordu. Ablam, gelinliğin içinde ne kadar güzel görüldüğümden bahsediyordu. Özgür, "Teyzemle ben evlenecektim." Deyip herkesi güldürmeyi başarmıştı.

Anne olmayı istiyordum fakat buna cesaret edemiyordum. Barış'la birbirimize yetiyorduk hem zaten. İyi ki vardı hayatımda. Bu sırada ben bir öykü kitabı çıkarmış, aynı zamanda da dernekte aktif olarak çalışmaya başlamıştım. Çocuğu görme engelli ailelere çocuklarının eğitimleri ile ilgili bilgiler sunuyor, nasıl hissettiklerini kendi deneyimlerimden yola çıkarak onlara aktarmaya çalışıyordum.

Bir gün yer şiddetle sarsıldı. Dünyayı bir gürültü bulutu kaplamıştı sanki. İlk defa böyle bir durumla karşılaşılıyordum. Barış'la yatağın demirine tutunup eğilerek sarsıntının geçmesini bekledik. O sırada gürültü daha da arttı ve üstümüze doğru bir şeylerin düşmeye başladığını fark ettim. Yerimizden kıpırdayamıyorduk. Barış'ın tüm vücudu, benimse sağ bacağımla enkazın altında kalmıştı. Barış zor nefes alıyordu ve bir an önce müdahale edilmezse nefes almaya devam edemeyebilirdi. Sağ bacağımla çok acıyordu fakat O'nu kaybetme korkum fiziksel acılarımın çok daha üzerindeydi. Bu vaziyette tam yirmi iki saat beklediğimizi sonra öğrenecektim.

Uğultulu bir ortamda hastane kokusunu duyarak uyandım. Barış'ı çok merak ediyordum. Annem, ablam, Özgür, onlar neredeydiler; neden hiçbiri burada değildi, korkuyordum. İnsanların konuşmalarından, televizyondan büyük bir deprem olduğunu, çok sayıda insanın enkaz altında kaldığını ve hala çıkarılmayı bekleyen yüzlerce insan olduğunu öğrendim. Barış'ı sordum hemen benimle ilgilenen hemşireye. Gözlerimin görmediğini de belirtip annem, ablam ve Özgür'e ulaşmalarını istedim.

Kısa bir süre sonra televizyonda Özgür adında altı-yedi yaşlarında bir çocuğun enkazın altında kalıp saatler sonra burnu bile kanamadan çıkarıldığı haberine kulak kabarttım. Arkasından çıkarılan anne ve anneannesiye hayatını kaybetmişti. Tüm bilgiler bu kişilerin annem ve ablam olduğunu gösteriyordu. Hıçkırma hıçkırma ağlamaya başlamıştım. Başka ağlama sesleri de duyuyordum, yas tutan insanların sesleri beynime işliyordu. Tüm bunların kötü bir kabus olmasını diliyordum, fakat bir türlü uyanamıyordum. O sırada hemşire geldi ve korkak bir ses tonuyla Barış'ın ölüm haberini verdi.

Sadece bir günlük süre içerisinde hayatımın bu kadar fazla acıyla dolmasına inanamıyordum. "Keşke ben de kurtulmasaydım." Diye kendi kendimi yiyip bitiriyordum. O

yataktan kalktığımda nereye gideceğimi, ne yapacağımı, dahası nasıl yapacağımı, hiçbir şeyi bilmiyordum. Bildiğim tek şey, hayatta kalan tek yakınım olup, bana ihtiyacı olan minik yeğenimi, Özgür'ü bulmam gerektiği idi.

Çocuk Esirgeme Kurumu'na doğru yola çıktım. Ayak bileğimdeki bandaj ağrılarımı hafifletiyor, yürümemi kolaylaştırıyordu. Hastaneden temin ettikleri değneğimle, biraz zor da olsa, Özgür'ü buldum. Beni görür görmez boynuma atladı. Çok korkmuştu. Bir süre karşılıklı ağlaştıktan sonra onu burada bırakmayacağımı söyledim. Yasal birtakım işleri halledip, eski komşumuz Fatma Abla'ya ulaştım ve yardımını istedim. Çok severdi annemi, beni. Çocukluğumda da çok yardımı dokunmuştu, ikinci bir anne gibiydi benim için. Bir süre onun yanında kaldıktan sonra Özgür'le birlikte yeni bir eve yerleştik. Artık birbirimizin her şeyiydik. Gözlerim olmuştu, bundan böyle dünyaya onun gözlerinden bakacaktım.

Özgür okula başlıyordu. Okuma-yazma öğrenir öğrenmez bana kitaplar okuyacaktı. Dernekdeki işime ve yazmaya yeniden başladım. O'nun eğitimi için ne gerekiyorsa yapmalıydım. Zamanla yeni hayatımıza alışmış, birbirimize tutunarak zor günleri atlatmıştık.

İlkokul, ortaokul, lise derken kocaman bir adam olmuştu. Üniversite için başka bir şehre gitmesi gerekiyordu. Sinemaya meraklıydı, İstanbul'a gitmesi onun için en iyisi olacaktı. Beni bırakıp gitmek istemiyordu. Fakat birbirimiz olmadan yaşamayı da öğrenmeliydik.

Önceleri her gün arardı, zamanla iki-üç günde bir konuşmaya başladık. Şimdiyse haftada bir konuşuyoruz. Sömestr ve yaz tatillerinde geleceği günlerin hesabını tutuyorum.

Yaşlanıyorum. Yüzüme dokunduğumda bütün çizgi ve kırışıklıklarımı fark ediyorum. Daha çabuk yoruluyorum artık. Ekmeğimi mahallenin çocuklarına aldırıyorum. Yürüme hızlarımdan tanıyorum tüm mahalleliyi. Sultan, her börek yaptığında sarıp getiriyor bana da sıcak sıcak yiyeyim diye. Ayşe kızım her hafta alışverişe, temizliğe yardım etmeye geliyor.

Evde yalnızım şimdi. Özgür'ün gelmesine neredeyse beş ay var, belki bir sürpriz yapar da hafta sonu gelir diye ümitle bekliyorum. Annemi hatırlıyorum sıklıkla, özlüyorum. Artık renkleri merak etmiyorum. Çünkü her birine dokundum, biliyorum.

